

Uitspraken 2007

De volledige teksten van de uitspraken van de Raad van Tucht en het College van Beroep voor het bedrijfsleven zijn tegen kopieerkosten te bestellen bij de NIVRA-bibliotheek, e-mail bibliotheek@nivra.nl. Niet gepubliceerde samenvattingen van uitspraken staan op www.nivra.nl.

97 Raad van Tucht Amsterdam - JT 2007-97

Artikel 31 GBR-1994, zorgvuldigheid bij overnemen samenstellingsopdracht

Klager had als registeraccountant de jaarrekening 1995 van ABC BV samengesteld. Met de samenstelling van de jaarrekening van 1996

Annotatie bij JT 2007-97

Uit de samenvatting kan wellicht de vraag rijzen waarom betrokkene geen beroep heeft gedaan op het lange tijdsverloop tussen de gewraakte gebeurtenissen en de klacht. De uitspraak van de Raad van Tucht dateert echter van 1999.

Betrokkene heeft de opdracht aanvaard op 10 januari 1998, doch eerst op 3 februari 1998 klager om inlichtingen gevraagd. Dit lijkt in strijd met artikel 31 GBR. De raad stelt dat betrokkene in de tussentijd niet is opgetreden als openbaar accountant. Betrokkene heeft echter de voorlopige jaarrekening 1996 op 26 januari 1998 bij de Kamer van Koophandel gedeponereerd. Klager had die nog niet voltooid; dus moet betrokkene dat hebben gedaan. Dat lijkt op optreden als openbaar accountant. Hij had er op zijn minst verstandig aan gedaan ABC te verzoeken die voorlopige jaarrekening zelf te deponeren. Al met al is de uitspraak dus niet volkomen duidelijk.

Het onbetaald laten van rekeningen door de cliënt wordt in de huidige onafhankelijkheidsregels aangemerkt als een bedreiging van de onafhankelijkheid, en is dus relevant bij de overwegingen om een opdracht te aanvaarden. Maar de onafhankelijkheidsregels waren in 1998 nog lang niet uitgevaardigd.

Hans Blokdijk

had hij een begin gemaakt. Daarna heeft ABC betrokkene verzocht deze samenstellingsopdracht over te nemen. Na een intake-gesprek tussen betrokkene en ABC aanvaardt betrokkene op 10 januari 1998 de opdracht.

Op 3 februari 1998 vraagt hij klager schriftelijk naar mogelijke vaktechnische bezwaren tegen deze aanvaarding. Klager duidt op de complicatie dat ABC enige declaraties van klager niet had betaald omdat zij de juistheid hiervan betwistte. Betrokkene had op 26 januari 1998 reeds de voorlopige jaarrekening over 1996 ingediend bij de Kamer van Koophandel.

Met betrekking tot de klacht en het gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. Betrokkene heeft niet in strijd met artikel 31 GBR gehandeld door de opdracht te aanvaarden alvorens inlichtingen te vragen bij klager. De handelingen die hij verricht had zijn niet als optreden als openbaar accountant aan te merken, maar slechts bedoeld om te voorkomen dat de jaarrekening te laat werd gedeponereerd. Het aanvaarden van de opdracht door betrokkene kan voorts niet worden gezien als actief meewerken aan het onbetaald laten van declaraties van klager.

De raad verklaart de klachten ongegrond. R186

98 Raad van Tucht Den Haag - JT 2007-98

Artikel 5, 33en 34 GBR-1994, strijd met onafhankelijkheid en onpartijdigheid bij geldlening aan cliënt, meewerking aan totstandkoming valse akte

Betrokkene had tot eind 1994 accountantswerkzaamheden verricht voor klager ABC BV. In mei 1994 werd een overeenkomst tot geldlening gesloten tussen ABC en UWV BV waar-

van betrokkene directeur/aandeelhouder was. In deze overeenkomst was het bijzondere recht opgenomen dat betrokkene als geldgever het recht had de accountant van ABC te benoemen, zolang de lening niet geheel was afgelost. Op dezelfde dag hebben klager en betrokkene een tweede onderhandse akte opgemaakt die een identieke overeenkomst bevatte, echter zowel de vennootschap die als geldgever fungeerde als persoon die daarvoor tekende zijn niet-bestaand. In september 1996 heeft betrokkene als directeur van UWV een accountant K. bij klager benoemd. K. is zijn partner in de maatschap vanwaar hij zijn accountantswerkzaamheden uitoefende. In oktober 1996 heeft betrokkene de lening aan klager opgeëist en meegedeeld dat accountant K. tot de volledige aflossing aanblijft bij deze onderneming.

Met betrekking tot de klacht en het gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt.

Betrokkene heeft door het verstrekken van een geldlening aan zijn cliënt zijn eigen onafhankelijkheid en die van zijn kantoor in gevaar gebracht. Dit gedrag is strijdig met artikel 24 GBR-1994. Door het benoemen van zijn compagnon als accountant van klager heeft betrokkene op onjuiste wijze gebruikgemaakt van de aanwijzingsbevoegdheid op grond van de overeenkomst tot geldlening. Een dergelijke contractsbepaling mag dan wel gebruikelijk zijn in het zakelijk verkeer, maar betrokkene is als registeraccountant niet gelijk te stellen met een willekeurige zakelijke kredietverstrekker.

Daarnaast heeft betrokkene door de belangenverstrengeling kennelijk onduidelijkheid laten bestaan over de wijze van aflossing van deze geldlening. Hierdoor zijn problemen met de betaling ontstaan. Betrokkene gaf bovendien ter zitting aan dat hij zijn handelen geoorloofd achtte.

Verder achtte de raad het ernstig dat betrokkene actief heeft meegewerkt aan de totstandkoming van een valse akte bij de tweede overeenkomst van geldlening. Hij heeft zonder voorbehoud de mogelijkheid open gelaten dat hij deze akte onder valse naam heeft getekend.

De raad verklaart de klacht gedeeltelijk gegrond en legt een schorsing als registeraccountant voor de duur van twee weken op.

724/97:36

Artikel 44 lid 1 WRA, ne bis in idem-beginsel, misleiding

Betrokkene X is bindend adviseur geweest in een geschil tussen klager en zijn ex-echtgenote over de afwikkeling van hun vennootschap onder firma. De raad heeft op 25 november 2002 de eerste klacht van dezelfde klager over dit optreden van X als bindend adviseur ongegrond verklaard. Betrokkene heeft bij de behandeling van het beroep hierop op 28 oktober 2003 bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven de kopie van een brief van betrokkene aan klager getoond. Hierin stond vermeld dat de (eind)rapportage van de ontbinding van de VOF als bijlage was bijgevoegd. Na de uitspraak van het College van Beroep voor het bedrijfsleven heeft betrokkene een incassobureau ingeschakeld om de laatste declaratie van zijn werk als bindend adviseur te innen. Op verzoek van klager aan het incassobureau heeft hij daarvoor een specificatie verstrekt van verrichte werkzaamheden. Klager dient hierop wederom een klacht in en verwijt betrokkene de eer van de stand der registeraccountants te hebben beschadigd door misleiding van het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Hij zou namelijk de desbetreffende aanbiedingsbrief die niet met het rapport aan klager was meegestuurd wel voor waar en bekend aan klager te hebben gehouden. Voorts zou hij niet hebben voldaan aan het herhaalde verzoek om urenverantwoording voor de desbetreffende periode. Met betrekking tot de klacht en het gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt.

Ten eerste is het ne bis in idem-beginsel niet van toepassing omdat klager in eerdere procedures nog geen beroep heeft gedaan op het verwijt van misleiding. De raad is dus wel bevoegd over deze zaak te oordelen. Misleiding van het College van Beroep voor het bedrijfsleven kan echter niet aannemelijk gemaakt worden in de zin dat betrokkene de desbetreffende brief met opzet niet heeft verstuurd. Verder oordeelt de raad dat de specificatie die betrokkene heeft verstuurd genoegzaam voldoet aan het verzoek van klager. De raad verklaart de klacht in alle onderdelen ongegrond.

Klager is tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven voor wat betreft het eerste klachtonderdeel, omdat de raad daarbij niet is ingegaan op de inhoud van de aanbiedingsbrief.

Het college oordeelt dat de raad hier ten onrechte niet over heeft geoordeeld, gelet op het vereiste van motivering van artikel 44 lid 1 WRA. De raad moet reageren op de essentie van klacht zonder dat op ieder detail behoeft te worden ingegaan. De Raad van Tucht heeft dus ten onrechte niet beslist op de klacht dat betrokkene ook met de inhoud van de aanbiedingsbrief het college heeft willen misleiden.

Deze klacht kan het college gelet op het ne bis in idem-beginsel niet inhoudelijk beoordelen, omdat klager de klacht wel in andere bewoordingen heeft gesteld door te wijzen op misleiding. Echter, dezelfde feiten worden aan de orde gesteld als die waarover de raad reeds een rechtens onaantastbare eindbeslissing heeft gegeven. Het college verklaart het beroep dus deels gegrond, maar verwerpt tevens de inhoud van deze klacht.

1117/04.51

AWB 06/349 LJN BA5327

Zonder toestemming rechter beslag leggen op rekening cliënt onzorgvuldig, gebruik cliëntgegevens bij incasso toegestaan

Betrokken registeraccountant heeft klaagster binnen één maand twee facturen gezonden. Tegen beide is schriftelijk bezwaar gemaakt. Korte tijd later heeft het kantoor van betrokkene een beslagrequest ingediend bij de voorzieningenrechter. In het request staat vermeld dat het kantoor opeisbaar de openstaande facturen te vorderen heeft welke zonder protest zijn behouden. Voorts is vermeld dat klaagster ondanks aanmaning in gebreke blijft. Gelijktijdig met het indienen van de beslagrequest is door het kantoor beslag gelegd op de bankrekening van klaagster. Betrokkene wordt verweten tot beslaglegging over te zijn gegaan terwijl de vorderingen nog niet opeisbaar waren en geen deugdelijke ingebrekestelling had plaatsgevonden. Voorts stelt klager dat betrokkene ten onrechte gebruik heeft gemaakt van informatie welke hem uit hoofde van zijn functie bekend zijn geworden. Met betrekking tot de klacht en het daartegenover gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. De raad stelt voorop dat betrokkene de hem ter beschikking staande informatie niet terzijde hoefde te leggen bij de incasso van zijn vorderingen. Het verwijt ter zake de beslaglegging is wel terecht. Het kantoor van betrokkene verlangde slechts betaling van de facturen. De betalingstermijn van deze facturen was niet dan wel slechts zeer kort verstreken. Ten onrechte vermeldt het in opdracht van het kantoor ingediende beslagrequest dat de facturen zonder protest zijn behouden. Eveneens wordt in het request ten onrechte gerept over de aanmaning aan klaagster. Vaststaat dat dit niet is geschied. Ook had klaagster nog geen reactie mogen ontvangen op haar bezwaren tegen de nota's. In de tijdspanne tussen het verzenden van de twee facturen en de indiening van het beslagrequest heeft geen enkel overleg plaatsgevonden tussen partijen. Betrokkene heeft daartoe ook geen pogingen ondernomen. In de gegeven omstandigheden acht de raad het zonder toestemming van de rechter leggen van beslag onzorgvuldig jegens klaagster en tuchtrechtelijk verwijtbaar. Betrokkene wordt hiervoor de maatregel van schriftelijke waarschuwing opgelegd.

R551

Annotatie bij JT 2007-102

Uit de uitspraak, maar niet uit bijgaande samenvatting, blijkt dat óók beslag is gelegd op vorderingen van klaagster op twee debiteuren. Die kon betrokkene slechts kennen uit zijn werkzaamheden (controle? samenstelling?) voor klaagster. De uitspraak gaat niet specifiek in op de vraag of ook deze kennis bij incassomaatregelen kan worden aangewend.

Betrokkene tracht zich nog te verweren met het argument dat niet hijzelf maar de 'incassocommissie' van zijn maatschap het besluit tot beslaglegging heeft genomen. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene daarop geen invloed heeft gehad, mede gezien diens kennis van de debiteuren van klaagster. De Raad van Tucht gaat hierop niet in, maar stelt in wezen dat een registeraccountant zich niet aan zijn verantwoordelijkheid kan onttrekken door de incasso blindelings aan een commissie over te laten. Een belangrijke praktische les!

Hans Blokdijs

Tuchtrecht

105 Raad van Tucht Amsterdam - JT 2007-105

Conflict arbeidsvoorwaarden tussen cliënt en diens werknemer

Het kantoor van de betrokken registeraccountant voert de salarisadministratie voor zijn cliënt. Deze cliënt heeft als werkgever met een werknemer, klager, een conflict over de arbeidsvoorwaarden. In dit verband wordt betrokkene verweten een salarisverlaging te hebben doorgevoerd waarvan hij heeft moeten weten dat klager het daarmee niet eens was.

Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. Aannemelijk is geworden dat betrokkene bij het uitvoeren van de berekening van het salaris van klager slechts heeft gehandeld overeenkomstig de instructies van zijn opdrachtgever. Nu klager niet aannemelijk heeft gemaakt dat betrokkene op de hoogte was of had moeten zijn van eventuele andere arbeidsrechtelijke aanspraken van klager jegens zijn werkgever dan uit de instructies van zijn werkgever valt af te leiden, wordt de klacht ongegrond verklaard. De raad stelt verder dat betrokkene terecht heeft aangevoerd dat de door klager gevoerde arbeidsrechtelijke discussie een aangelegenheid is van klager en diens werkgever, welke desnoods dient te worden gevoerd ten overstaan van de kantonrechter.

R585

106 Raad van Tucht Amsterdam - JT 2007-106

Beperkingen onderzoek duidelijk gemaakt

In het kader van een overname is de betrokken registeraccountant gevraagd een onderzoek in te stellen naar de financiële positie van de over te nemen ondernemingen. Klagers verwijten betrokkene dat het onderzoek niet goed te hebben uitgevoerd omdat bij dat onderzoek niet de aanwijzingen voor mogelijke onregelmatigheden aan het licht zijn gekomen die wel uit een ander onderzoek zijn gebleken.

Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. Klagers hebben onvoldoende met feiten aangetoond dat betrokkene tekortgeschoten is in de uitvoering van zijn werkzaamheden. Zelfs indien wordt aangenomen dat bepaalde aanwijzingen voor onregelmatigheden wel ontdekt hadden kunnen worden is niet aannemelijk geworden dat betrokkene deze onregelmatigheden in het kader van de uitvoering van het hem opgedragen beperkte onderzoek had moeten ontdekken. Betrokkene heeft gehandeld overeenkomstig hetgeen hem door de opdrachtgever is opgedragen. Voor de stelling van klagers dat van betrokkene een verdergaand onderzoek mocht worden verwacht is geen steun te vinden in de vaststaande feiten of het (tucht)recht. De opdrachtgevers van betrokkene zijn genoegzaam bekend gemaakt (zowel in de opdrachtbevestiging als in de presentatie van de bevindingen van de quick scan) met de beperkingen van het aan betrokkene opgedragen onderzoek.

Annotatie bij JT 2007-106

In de uitspraak, maar uiteraard niet in bijgaande samenvatting, zijn de relevante teksten van de opdrachtbevestiging en de rapporteringen uitgebreid weergegeven. Zij lijken helder en adequaat. Daaruit blijkt dat betrokkene opdracht had tot het onderzoek van de financiële positie. In zijn rapportering heeft hij expliciet aangegeven dat hij geen due-diligence-onderzoek heeft uitgevoerd, maar klagers bestempelen het onderzoek in hun klacht wel als zodanig. Bovendien heeft betrokkene in zijn rapportering gemeld dat op een aantal punten nader detailonderzoek nodig was, maar dat hij deze in afwachting van een verdere discussie nog niet had uitgevoerd. Klagers hebben echter vervolgens verzocht geen verdere werkzaamheden te verrichten, en zijn overgegaan tot het afsluiten van de koopovereenkomst.

De les is dus dat kopers niet te snel moeten besluiten tot het beperken van de opdracht aan de accountant, want goedkoop kan duurkoop blijken! Betrokkene tracht ook de gehele verantwoordelijkheid af te schuiven op de eindverantwoordelijke partner, maar dit verweer faalt, terecht.

Hans Blokdijk

Bovendien was in de rapportage de waarschuwing opgenomen dat op een aantal punten nader onderzoek noodzakelijk was. De Raad van Tucht verklaart de klacht ongegrond. R565

107 Raad van Tucht Den Haag en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2007-107

Bindend adviseur, eer van de stand, schijn van partijdigheid, onvoldoende rekening gehouden met informatieachterstand van een der partijen, opdrachtaanvaarding, optreden als openbaar accountant

Klager en zijn compagnon hebben samen een VOF gedreven waar de betrokken registeraccountant als accountant fungeerde. In de afwikkeling van het besluit van klager en zijn compagnon om de samenwerking te beëindigen speelde de jaarrekening een doorslaggevende rol. Afgesproken is dat deze zou worden opgesteld door betrokkene en door beide partijen zou worden vastgesteld. Voorts is vastgelegd dat indien partijen het niet eens zouden worden over de jaarrekening betrokkene de balans bindend zou vaststellen. Betrokkene heeft in een later stadium de eindbalans bindend vastgesteld. Klager verwijt betrokkene dat deze de opdracht als bindend adviseur niet had mogen aanvaarden aangezien hij tevens fungeerde als accountant van de compagnon, en voorts in de uitvoering van zijn opdracht als bindend adviseur partijdig is geweest. Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. In het algemeen geldt dat, indien een registeraccountant een opdracht aanvaardt om als bindend adviseur op te treden, al dan niet tezamen met anderen, het bijzondere karakter van de opdracht en de op artikel 7:904 BW gegronde bevoegdheid van de gewone rechter tot beperkte toetsing van de in het kader daarvan gegeven beslissingen meebrengen dat de tuchtrechter zeer terughoudend moet zijn in de beoordeling van dat optreden. Voor ingrijpen van de tuchtrechter is in een dergelijke situatie slechts plaats indien blijkt van gedragingen die schadelijk zijn voor de eer van de stand. De raad is van mening dat dit laatste niet het geval is. Betrokkene is in de voorbereiding van zijn

bindend advies zorgvuldig te werk gegaan. Voorts oordeelt de raad dat klager bij het aangaan van de overeenkomst waarbij betrokkene als bindend adviseur was aangesteld wist dat deze tevens de accountant van diens compagnon. Nu niet is gebleken van enig bezwaar van klager valt betrokkene niet te verwijten de opdracht te hebben aanvaard. De Raad van Tucht verklaart de klacht ongegrond.

Klager is tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Hierbij stelt hij dat de raad ten onrechte slechts heeft getoetst aan de eer van de stand en had dienen vast te stellen dat betrokkene optrad als openbaar accountant. Conform JT 2004-66 is het college de mening toegedaan dat een registeraccountant in de functie als bindend adviseur niet in algemene zin kan worden gezien als openbaar accountant, maar dat dit afhankelijk is van de feiten en omstandigheden van het concrete geval. Uit het rapport blijkt dat betrokkene op grond van een doorlopende opdracht tot het verstrekken van een samenstellingsverklaring bij de jaarrekening deze heeft samengesteld en hierbij een verklaring heeft afgegeven. De samengestelde jaarrekening is aan klager en zijn compagnon voorgelegd, waarna in het rapport duidelijk is aangegeven op welke wijze het commentaar is verwerkt. Hieruit volgt dat de werkzaamheden die betrokkene in het kader van het bindend advies heeft uitgevoerd bestaan uit een samenstel van activiteiten die onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Immers, het bindend advies kon niet worden uitgebracht zonder het op- en vaststellen van de jaarrekening en het afgeven van de samenstellingsverklaring daarbij, aangezien de in de jaarrekening vervatte balans niet alleen de grondslag vormde voor het bindend advies,

maar de inhoud ervan uitmaakte. Aangezien betrokkene de samenstellingsverklaring heeft afgegeven als accountant is het college van oordeel dat betrokkene bij het uitvoeren van zijn opdracht als bindend adviseur tevens is opgetreden als accountant. Gelet op JT 2004-62 is tevens van belang dat betrokkene zijn rapport, alsmede correspondentie aan partijen heeft ondertekend met dezelfde naam als waaronder hij optreedt als openbaar accountant voor het kantoor waar hij werkzaam is en dat hij daarbij steeds de RA-titel heeft vermeld. Voorts zijn bedoelde stukken afgedrukt op briefpapier van bedoeld kantoor en is onder de naam het kantoor daarop vermeld 'accountants'. Door deze vermeldingen heeft betrokkene zich bekend gemaakt als openbaar accountant. Onder de omstandigheden moet betrokkene ingevolge artikel 2, tweede lid, aanhef en onder I, a, c en d, GBR-1994 geacht worden te zijn opgetreden als openbaar accountant. Het beroep is gegrond, de uitspraak wordt vernietigd en het college ziet aanleiding zelf uitspraak te doen. Met betrekking tot de aanvaarding van de opdracht wijst klager erop dat de accountant een eigen verantwoordelijkheid heeft. Het college bevestigt dit en stelt voorop dat de accountant bij het beoordelen of hij een opdracht in het licht van de op grond van de GBR-1994 vereiste onpartijdigheid en onafhankelijkheid kan aanvaarden zelfstandig een afweging dient te maken. De omstandigheid dat klager niet heeft geprotesteerd tegen het aanzoeken van betrokkene, noch de omstandigheid dat het klager bekend was dat betrokkene reeds optrad als accountant van de VOF en de compagnon doen af aan die verplichting. Betrokkene heeft uiteengezet dat hij eerst accountant van de VOF is geworden en nadien werkzaamheden is gaan verrichten voor de compagnon. Uit de beëindigingsovereen-

komst blijkt dat klager zich zou terugtrekken uit de VOF en deze door de compagnon zou worden voortgezet. Aldus was betrokkene accountant van één van de partijen, die hun geschil wilden voorleggen voor bindend advies, te weten de compagnon, en zou hij na het uiteengaan van partijen accountant zijn en blijven van de VOF. Onder die omstandigheden heeft betrokkenen naar het oordeel van het college niet op goede gronden kunnen beslissen dat zijn onafhankelijkheid en onpartijdigheid niet in het geding zouden komen. Immers, hij was vanuit zijn functie als accountant van de compagnon en van de door de compagnon voort te zetten VOF in het bijzonder betrokken bij de belangen van één van de partijen in het conflict waarin hij optrad als bindend adviseur. Hoewel het college niet is gebleken dat betrokkene met het aanvaarden van de opdracht een bindend advies uit te brengen één van de partijen heeft willen bevoor- of benadelen behoort de onpartijdigheid van de bindend adviseur met name vanwege het vertrouwen dat partijen in een conflictsituatie in hem moest stellen zoeer tot de essentiële elementen van de taakuitoefening dat artikel 5 GBR-1994 meebrengt dat ook de schijn van partijdigheid die kan ontstaan doordat betrokkene buiten zijn werkzaamheden een belang heeft bij de voortzetting van zijn relatie met één van de partijen moest worden vermeden. Door aldus de opdracht te aanvaarden heeft betrokkene gehandeld in strijd met de eer van de stand. Ook de visie van de raad dat betrokkene zorgvuldig te werk is gegaan wordt door klager aangevochten. Deze stelt slechts beperkt inzage in de administratie te hebben gekregen waardoor hij werd belemmerd in het beoordelen van de juistheid van balansposten. Het college overweegt dat een bindend advies een uiterst zorgvuldige werkwijze en een ►

diepgaand onderzoek vergt naar de samenstelling van de verschillende posten. Dit onderzoek vergt voorts dat beide bij het geschil betrokken partijen op gelijkwaardige wijze een inbreng kunnen hebben als het gaat om de informatieverzameling, de toegang tot informatie en de duiding van de informatie. De aard van een bindend advies brengt voorts met zich dat betrokkene beslissingen moet nemen over die posten waarover partijen uiteenlopende opvattingen hebben. Het totaal van het rapport, alsmede de beslissingen over de verschillende posten dienen voldoende en draagkrachtig onderbouwd te zijn. Het college is van oordeel dat betrokkene tekort is geschooten bij het bewaken van de gelijkwaardigheid van de firmanten met betrekking tot de toegang tot de informatie. Betrokkene heeft niet of onvoldoende onderkend dat klager op dit punt in een achterstandspositie zat ten opzichte van zijn compagnon. Laatstgenoemde had de administratie onder zich en kon deze te allen tijde in en bestuderen. Klager daarentegen stond al enkele maanden op non actief en had geen toegang meer tot het kantoorpand en evenmin tot de administratie. Hij was afhankelijk van het beschikbaar stellen van stukken door de compagnon, die daartoe weinig bereid was, of van de informatie en de stukken die hij via betrokkene kreeg. In dit verband is van belang dat klager heeft gesteld dat hij tijdens inzage heeft geconstateerd dat in de administratie verschuivingen waren opgetreden tussen de

VOF en de vennootschap van zijn compagnon die correctie behoefden. Hij stelt met betrokkene te hebben afgesproken dat extrapolatie van de gevonden verschillen naar rato zou plaatsvinden over de gehele administratie. Om die reden was volledige inzage naar zeggen van klager niet meer nodig, omdat betrokkene de lijn zou doortrekken en zorg zou dragen voor de noodzakelijke correcties. Ter zitting heeft betrokkene verklaard dat het hem duidelijk was dat klager afzag van zijn inzagerecht, omdat hij erop vertrouwde dat betrokkene het patroon van de tijdens de inzage gevonden verschuiving verder zou onderzoeken. Voorts heeft hij verklaard dat voor hem de afspraak duidelijk was, maar dat bleek dat klager een andere interpretatie had van de gemaakte afspraak dan hijzelf. Hij heeft verklaard dat hij desondanks, en zonder klager te wijzen op het verschil van opvatting, te werk is gegaan aan de hand van zijn eigen interpretatie van de afspraak, omdat nu eenmaal een einde diende te komen aan het geschil. Betrokkene heeft onder die omstandigheden naar het oordeel van het college niet of onvoldoende in aanmerking genomen dat klager belemmerd was in de toegang tot informatie, aan welke belemmeringen de compagnon van klager niet onderworpen was en bovendien ten onrechte invloed heeft uitgeoefend om klager er toe te bewegen af te zien van zijn volledige inzagerecht. Dit klemt te meer, daar klager uitsluitend van zijn recht op volledige inzage afzag op grond van zijn

interpretatie van de afspraak omtrent extrapolatie. Klager heeft als gevolg van een informatieachterstand maar beperkt gebruikgemaakt van de mogelijkheid om commentaar te geven en correcties voor te stellen. Bovendien heeft betrokkene volhard in zijn opstelling jegens klager ook toen hem was gebleken dat hij en klager van mening verschilden over de inhoud van de afspraak tussen hem en klager, welke afspraak tussen hen tot stand was gekomen ten einde klager te laten afzien van inzage in de door betrokkene in aanmerking genomen bescheiden. Ook hiermee heeft betrokkene de eer van de stand geschonden. Ten aanzien van de op te leggen maatregel neemt het college in aanmerking dat het beoordelen of in een gegeven situatie onpartijdig en onafhankelijk kan worden opgetreden een kernkwaliteit is zowel van degene die als bindend adviseur wenst op te treden als van de accountant in zijn hoedanigheid als openbaar accountant. Voorts heeft betrokkene de informatieachterstand van klager onvoldoende in aanmerking genomen, terwijl klager als gevolg van zijn positie afhankelijk was van betrokkene voor het vergaren van de informatie. Daarbij komt dat betrokkene, wetend dat klager een andere interpretatie voorstond van de afspraak die voor hem doorslaggevend was om van zijn inzagerecht af te zien, is doorgegaan met zijn werk langs de lijnen van de interpretatie die hijzelf van de afspraak had zonder klager te informeren. Betrokkene wordt op grond hiervan de maatregel van schriftelijke berisping opgelegd.

1101/04.35

AWB 06/247 LJN BB0128 ■

Annotatie bij JT 2007-107

Het College van Beroep voor het bedrijfsleven stelt, anders dan de Raad van Tucht, vast dat betrokkene is opgetreden als 'openbaar accountant'. Dat ligt ook voor de hand, omdat betrokkene zijn schriftelijke uitingen steeds heeft gesteld op het briefpapier van zijn kantoor. Maar ook als hij dat niet gedaan had, zou het oordeel van het college waarschijnlijk niet anders zijn geweest; immers, het college heeft hiervoor regelmatig de toetssteen gehanteerd of de handelingen van de accountant al dan niet zozeer op het terrein van de accountancy liggen dat deze zich alleen al daardoor bekend maakt als 'accountant' (zie bijvoorbeeld JT 2006-44). Nu de samenstelling van de (half)jaarrekening per 30 juni 2003

tevens onderwerp van het bindend advies waren, was dit in casu onvermijdelijk het geval. Daardoor kon betrokkene tevens getoetst worden aan de hoofdstukken III en IV van de GBR. Overigens baseert het college zijn beslissing uiteindelijk uitsluitend op artikel 5 GBR. Dat gebeurt ook ten aanzien van de aanvaarding van de opdracht, waar eerder een verwijzing naar artikel 9 GBR verwacht zou kunnen worden. Over het (blijven) optreden als accountant van beide partijen in een situatie als de onderhavige, is al eerder geoordeeld. Zo heeft de tuchtrechter in JT 1999-29 gesteld dat betrokkene geen genoegen had behoren te nemen met de 'aarzelende toestemming' van klager in een

soortgelijke positie.; iets dergelijks speelde ook in JT 2005-41. Maar in de onderhavige uitspraak schuift het college het al dan niet verlenen van toestemming eigenlijk ter zijde, en stelt dat de accountant die voor één der partijen blijft fungeren de schijn van partijdigheid moet vermijden door de opdracht te weigeren. Dit is een belangrijke les! Dat betrokkene de instandhouding van de informatie-asymmetrie wordt verweten, lijkt passend, ook indien uitsluitend aan artikel 5 GBR getoetst wordt; dus zelfs als bindend adviseurs verder niet als 'openbaar accountant' optreden.

Hans Blokdijk